

Miquel Pairoli (Quart, el Gironès, 1955-2011) és autor dels dietaris *Paisatge amb flames* (1990) i *L'enigma* (1999); les novel·les *El camp de l'Ombra* (1995), *El convit* (1998), *El manuscrit de Virgili* (2004) i *Cera* (2008); i l'obra de teatre *El retrat de Voltaire* (1997), entre d'altres llibres. Va publicar durant molts anys una columna diària a *El Punt*.

www.miquelpairoli.com

NO HA ESTAT UN SOMNI, NO.– Com Antoni en el poema de Kavafis, sempre acabem perdent aquesta Alexandria que hem tingut. Però no ha estat un somni, no.

Gràcies pels anys de convivència amb la mare, pels dies de la infantesa a Palol i per les paraules de l'avi.

Gràcies per la verdor fosca i llunyana del bosc de les Gavarres i per l'olor de la roureda, i gràcies per tants capvespres en què hem vist pondre's el sol entre el Montseny i Rocacorba.

Gràcies pel gust de les viandes i dels fruits que dona aquesta terra, que hem pres cuinats amb saviesa humil i antiga coneixença, i gràcies pels vins que alimenten el cos i alegren l'esperit.

Gràcies per les estelades nits d'estiu, compartides amb els amics, potser no lluny de mar.

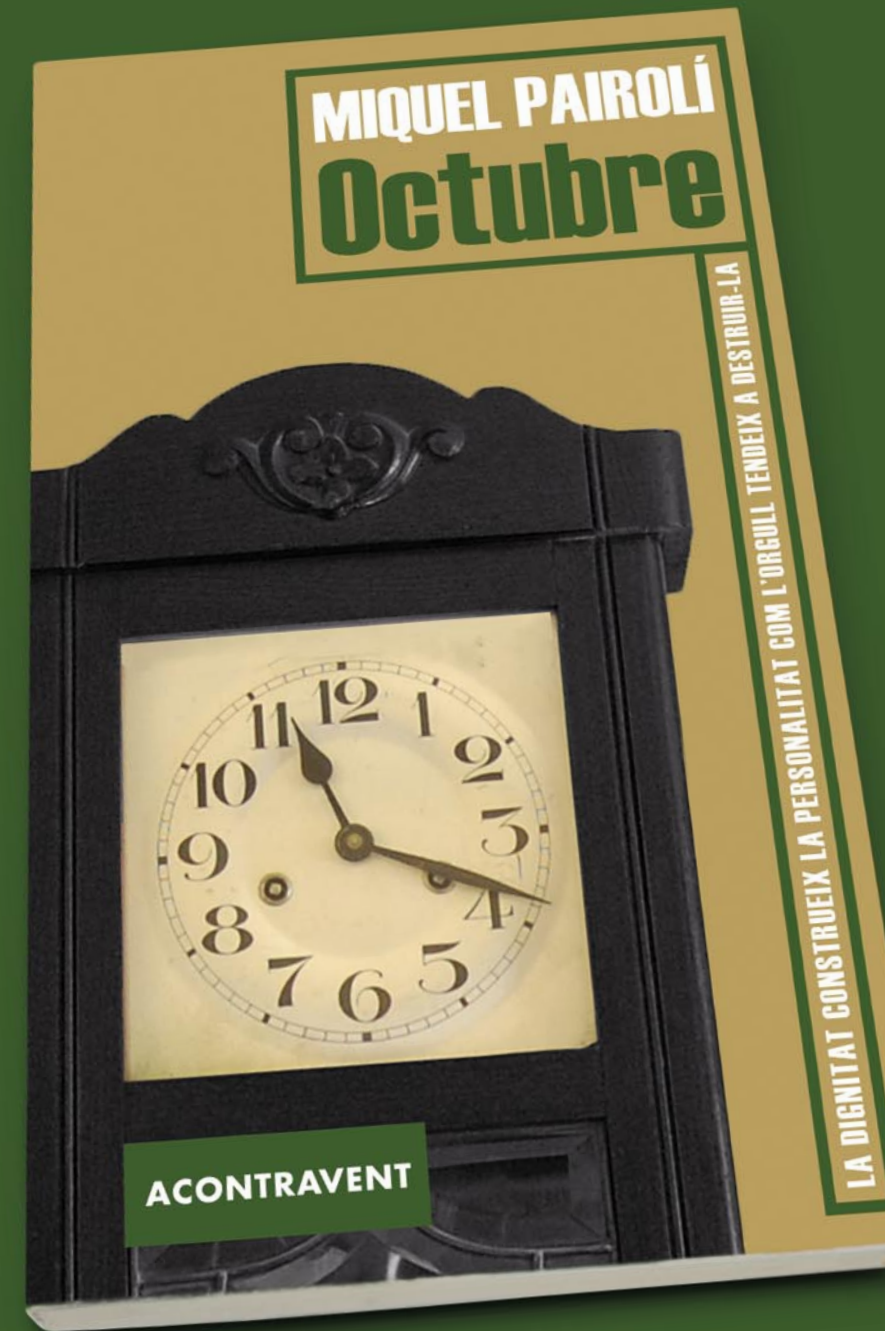
Gràcies pel *Concert per a violí i orquestra*, de Beethoven, que és com dir la música, i gràcies per haver conegut Roma i Viena, Trieste i Lisboa, París i Amsterdam.

Gràcies pels llibres que he llegit i que tant m'han acompanyat sempre i, entre ells, pels més estimats, que a l'alta nit reprenia del prestatge per tornar a un poema o a un paràgraf.

Gràcies també per les pàgines que he pogut escriure, per a mi i per als altres.

Alexandria és gran i tota plena de contrastos. Quan s'acosta la fi, el record s'expandeix com un oratge pels jardins de la ciutat i oblida els suburbis, les males hores, els dies amargs, els errors comesos, que també han existit.

A l'hora del comiat, només dos mots d'Horaci: *carpe diem*, amics, companys, beveu el vi, gaudiu la mel. Que la vida és breu i passa, i tot és ara i res.– Miquel Pairoli.

**L'obra més celebrada d'un gran escriptor.
Un dietari de maduresa que l'autor considerava
el més personal dels 17 llibres que va publicar.
Premi Crítica Serra d'Or 2011**

Octubre

Sense paraules. Vam quedar sense paraules. Quan Miquel Pairoli ens va confiar l'original d'*Octubre* i el vam començar a llegir, ens vam emocionar. Acontravent era i és una editorial molt jove. Volíem i volem publicar a la col·lecció Cadaqués llibres de literatura del jo. Llegíem *Octubre*, un dietari de maduresa destil·lat sense presses, i pensàvem que difícilment hauríem pogut trobar un llibre que exemplifiqués millor la mena d'obres que ens venia de gust editar també sense presses a la col·lecció Cadaqués. Miquel Pairoli el considerava el més personal dels 17 que va publicar. Moltes persones l'han evocat com l'obra més celebrada d'un gran escriptor. Poques vegades un dietari d'un autor català ha tingut una recepció crítica tan unànimement elogiosa.

Sense paraules. Vam quedar sense paraules. Quan aquest estiu Miquel Pairoli ens va deixar, els Països Catalans van perdre un dels intel·lectuals més rigorosos dels últims 30 anys, un escriptor i periodista amb una prosa excepcional. Nosaltres vam perdre un amic còmplice en aquesta aventura editorial.

Massa aviat. Se'n va anar massa aviat. Però el tenim present llegint-lo. *Octubre*, que amb el temps agafa un to de testament vital, va rebre el Premi Crítica Serra d'Or 2011 de biografies i memòries. Ara, just un any després de la seva publicació, n'impulsem la segona edició amb la il·lusió que el descobreixin nous lectors.

Una tria de fragments de les reaccions que ha despertat el llibre acompanyen el text que l'autor, lúcid i exemplar fins a la mort, va redactar per tal que es llegís en el seu funeral com una nova entrada de dietari per acomiadar-se.

Sense paraules. Encara estem sense paraules. Ens costa que ens surtin parlant d'ell. Però tenim les seves. Llegim-les. Ens faran companyia.

Quim Torra / Xevi Planas
Octubre del 2011

«Pairoli és un dels pocs escriptors catalans d'ara que encomanen calma, temperància en la mirada.»
(Vicent Alonso, *El País*)

«En aquest dietari trobaran, en tota la seva amplitud i extensió, aquella forma d'alegria que anomenem el plaer de llegir.»
(Sebastià Alzamora, *El Singular Digital*)

«Obrir *Octubre* és obrir una porta darrere la qual hi ha un seguit d'habitacions en cadascuna de les quals hi ha els passos d'una obra rigorosa, esplèndida.»
(Jordi Arbonés Nif, *El Punt*)

«Els petits assajos que formen *Octubre* són molt bons i alguns simplement són extraordinaris: precisos, ponderats, sensuals, amb una adjectivació subtil i amb idees penetrants.»
(Enric Balaguer)

«Una invitació a qui es vulgui aturar, en un sentit físic i metafísic, a delectar-se amb la lectura.»
(Anna Ballbona, *Avui*)

«Un dels llibres més recomanables dels darrers temps.»
(Miquel Berga, *El Punt*)

«Qui maneja millor el català que Pairoli actualment?»
(Joan-Daniel Bezsonoff, *e-notícies*)

«Una obra magistral, d'un rigor i una honestat argumental que només poden ser concebuts des de l'autèntica humilitat.»
(Ricard Biel, *Benzina*)

«Un llibre extraordinari, sensacional, meravellós, ple de matisos, impregnat de vida i mort.»
(Xavier C. Ribot, *Àncora*)

«El seu estil és també, per la capacitat de fer-se entenedor tot defugint la banalitat i el virtuosisme verbal, un exemple del que ja no es fa.»
(Manel Castaño, *Revista de Girona*)

«És gran literatura: prosa esmolada i directa, farcida d'una veritat tan sentida que sovint commou.»
(Melcior Comes, *Diari de Balears*)

«Un llibre francament extraordinari.»
(Roger Costa-Pau)

«Des que vaig llegir-lo no paro de regalar-ne exemplars als amics.»
(Manuel Cuyàs, *Gavarres*)

«L'alzina persevera. Exactament això.»
(Lluís Freixas)

«Una obra fantàstica. Pairoli ha tingut el detall, a més, de posar-hi una banda sonora. L'he llegida amb l'Spotify de fons.»
(Salvador Garcia-Arbós, *El Punt*)

«La continuació d'una obra en plena maduresa, on la serenitat ve a conjuguar-se amb una certa melancolia.»
(Joan Garí, *El Temps*)

«Llegiu-lo, si us plau.»
(Jordi Grau, *El Punt*)

«Un llibre excepcional, sense cap mena de dubte.»
(Joan Josep Isern, *Caràcters*)
«Un luxe de llibre.»
(Jordi Llavina, *La Vanguardia*)

«La gran collita de molts anys d'observar, de reflexionar, de fer moltes lectures, d'escoltar la gent del seu entorn, del transitar per la vida.»
(Àngel Madrià, *El Punt*)

«Demana temps, per llegir-lo i per pair-lo. Però llavors te'l torna, perquè en surts més savi i més serè. Ni més ni menys. I d'això, se'n diu un llibre clàssic, precisament perquè ja ha vençut el temps.»
(Miquel Martín, *La Vanguardia*)

«Un pou sense fons de saviesa i sensibilitat.»
(Imma Merino, *El Punt*)

«És una cúspide de la nostra literatura, expressa una consciència macerada, fon contingut i forma, precisa l'aliança entre felicitat i horror al buit.»
(Lluís Muntada, *L'Avenç*)

«Una de les proses més serenes i vives dels últims vint anys.»
(Jordi Nopca, *Ara*)

«Pocs autors d'avui poden escriure com Pairoli de manera convincent sobre les olors de cada estació.»
(Vicenç Pagès, *El Punt*)

«Una magnífica crònica de la seva intimitat que també es pot entendre com una reflexió sobre la vida i la mort.»
(Josep Pastells, *Diari de Girona*)

«Pairoli és sempre fidel a una prosa pensada per donar a la llengua una forta densitat moral i per captar l'atenció del lector a partir d'una pausada exigència estilística.»
(Xavier Pla)

«Un dietari deliciós.»
(Carles Puigdemont)

«*Paisatge amb flames* i *Octubre* són dos dietaris que cal col·locar a la biblioteca catalana al costat de Josep Pla.»
(Antoni Puigverd, *El Punt*)

«Una de les aportacions literàries més sòlides dels últims vint anys.»
(Raimon)

«No es pot parlar de la literatura catalana del jo sense tenir en compte Pairoli.»
(Màrius Serra, *La Vanguardia*)

«Tres llibres breus, extraordinàriament decantats i intensos, *Paisatge amb flames*, *L'enigma* i *Octubre*, el situen entre els millors practicants d'aquest gènere difús i obert, que en català ha produït tantes obres mestres.»
(Enric Sòria, *El País*)

«El llibre ideal per estimar la vida.»
(Guillem Terribas)

«El llibre més important de la literatura catalana recent.»
(Eva Vázquez, *El Punt*)

«Una revelació. Confesso que era la primera obra seva que llegia. Em penedeixo d'haver-lo descobert tan tard.»
(Vidal Vidal, *Presència*)